

[Ingmar Wagner.]

om, at lade tekstilafgiften eller, som den kaldes, tøjskatten fuldstændig bortfalde, måtte en sådan aftrapningsordning træde i kraft med det samme, således at den midlertidige lov også virkelig kunne blive en midlertidig lov og bortfalde på det tidspunkt, der er fastsat i loven: ved udgangen af marts 1957. Det er imidlertid slet ikke det, den højtærede finansminister her foreslår. Det, finansministeren foreslår, er, at aftrapningen af afgiftssatserne skal kunne ske med 10 pct. for hvert kvartal, der går. Selvom en sådan aftrapning blev påbegyndt umiddelbart efter dette lovforslags vedtagelse, vil det sige, at på det tidspunkt, loven skal udløbe, vil der kun være — man må undskylde mig udtrykket — aftrappet 30 pct., men endnu resterer 70 pct. af omsætningsafgiften, og at det derefter vil tage op imod 2 år, før tøjskatten fuldstændig er bortfaldet.

De bemærkninger, der ledsager lovforslaget, såvel som den højtærede finansministers fremsættelse røber imidlertid, at noget sådant ingenlunde er hensigten. Hensigten er simpelthen, at aftrapningen ikke skal påbegyndes foreløbig, at den i hvert fald tidligst kan påbegyndes på det tidspunkt, da loven burde bortfalde. Derfor er det her fremsatte lovforslags vigtigste paragraf forslaget om en ændring af lovens § 51. I den oprindelige lovs § 51 står der udtrykkeligt:

„Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, kan stadfæstes straks efter vedtagelsen, jfr. grundlovens § 42, stk. 7. Loven træder i kraft den 15. marts 1955 og udløber, forsåvidt angår afsnit I og II, med udgangen af marts 1957.“

Ved det foreliggende lovforslags § 8 foreslås en ny affattelse af § 51, hvori det lakonisk siges: „Loven træder i kraft den 15. marts 1955.“ Man lader ganske stille bestemmelsen om, at selve omsætningsafgiften for tekstilvarer, beklædningsgenstande og andre forbrugsartikler skal ophæves ved udgangen af marts 1957, bortfalde. Loven forandres fra at være en midlertidig lov til at være en permanent lov med ubestemt gyldighedstid. Der findes naturligvis i lovforslaget andre bestemmelser, bestemmelser af teknisk art, som i overvejende grad er forbundet med forslaget om til sin tid at indføre en aftrapningsordning. Det væsentlige er imidlertid,

at en lov, som man såvel overfor de handlende som overfor befolkningen som helhed i 1955 fremstillede som en absolut midlertidig lov, der under ingen omstændigheder skulle gælde længere end til foråret 1957, nu skal forvandles til en lov med ubegrænset eller i bedste fald ubestemt gyldighed.

Det vil ikke forbavse, at vi kommunister af den grund må modsætte os det fremsatte lovforslag. Vi var modstandere af tøjskatten, da den blev gennemført, vi har været modstandere af tøjskatten lige siden, og vi er det også i dag. Vi finder, at det er topmålt uretfærdigt, at man nu vil gøre en midlertidig lov til en vedvarende lov ved simpelthen at lave en fiks ændring i den oprindelige lovs § 51. Det må jo — undskyld jeg siger det — være det rene hykleri, hvis man vil forsøge at forsvare dette med, at der må en aftrapningsordning til. En aftrapningsordning havde ikke været nødvendig, hvis man i sin tid havde givet loven om omsætningsafgiften den rette udformning, således at omsætningsafgiften var blevet pålagt og opkrævet i detailledet. Det gjorde man ikke; man ville såvidt muligt overfor befolkningen skjule, at selv børnetøj blev belastet med en ekstra omsætningsafgift til staten. Nu bruger man denne genistreg som begrundelse for, at man ikke kan lade loven udløbe til det tidspunkt, folketinget oprindeligt havde vedtaget. Hertil må føjes, at selvom en aftrapningsordning er nødvendig, kan loven alligevel godt bortfalde med udgangen af marts 1957, for man kan simpelthen vedtage, at aftrapningen skal påbegyndes med det samme og gennemføres med 10 pct. pr. måned. Gør man det, handler man i overensstemmelse med loven af 1955, og så vil omsætningsafgiften på tekstilvarer, beklædningsgenstande og andre forbrugsgenstande kunne være totalt ophævet i foråret 1957, således som man har lovet befolkningen det.

Ja, dertil er kun at føje, at det er ganske eksempeløst, hvad man nu gennem finansministerens forslag iøvrigt præsenterer folketinget for. Det har altid været skik og brug her i Danmark, at den lovgivende myndighed ligger hos folketinget, medens den udøvende magt ligger hos regeringen. I lovforslagets § 8, som indeholder en ændring til den oprindelige lovs § 51, siges det imidlertid i stk. 3, at tidspunktet for ned-